

İNSANLIĞIMIZIN SINIRI

Muharrem BALCI, 16 Haziran 2026

İnsan doğar,
bir ad verilir ona,
bir nüfus kâğıdı,
bir adres,
bir ömür...

Ama insanlık,
doğumla gelmez her zaman.

İnsanlık,
bir mazlumun gözyaşını görünce
yüreğinde sızı duyabilmektir.

Bir yetimin sessizliğini işitmek,
bir açın sofrasındaki eksik ekmeği fark etmek,
bir haksızlığın karşısında
rahatını terk edebilmektir.

Çünkü insan,
yalnız kendisi için yaratılmadı.

Emanet yüklendi omuzlarına;
bilgi emanet,
servet emanet,
makam emanet,
ömür emanet.

Emaneti mülk sananlar çoğaldığında,
insanlık eksilir.

Adâlet çekildiğinde şehirlerden,
kanunlar kalır geriye,
ama hakikat kaybolur.

Merhamet göç ettiğinde gönüllerden,
evler büyür,
binalar yükselir,
fakat insan küçülür.

Ve bir gün gelir;

Düşmanın hakkını koruyamayanlar,
dostluğun da hakkını koruyamaz.

Mazlumun kimliğini soranlar,
vicdanlarının kimliğini kaybeder.

Suskunluk büyür meydanlarda,
hakikat yalnızlaşır.

Oysa bazen
en yüksek ses,
zulme karşı söylenen tek cümledir.

Bazen de
en ağır suç,
konuşulması gereken yerde susmaktır.

İnsanlık sınırı,
sınırlar çizilen haritalarda değildir.

O sınır,
bir kalbin merhamete ne kadar açık olduğunda,
bir vicdanın hakikate ne kadar sadık kaldığında,
bir elin mazluma ne kadar uzanabildiğinde gizlidir.

Ve umut...

Bütün karanlıklara rağmen umut.

Çünkü umut,
Allah'ın insanlığa bıraktığı son kandildir.

Bir kişi adâleti savunduğu sürece,
bir çocuk yetim kalmasın diye çabaladığı sürece,
bir vicdan zulme razı olmadığı sürece,

insanlık ölmez.

İnsanlık sınırı,
başkasının hakkına gösterilen saygıyla başlar;

duyarsızlıkla,
bencillikle,
ve sessizlikle biter.

Ama biz,
insanlığın bittiği yerde değil,
yeniden başladığı yerde duracağız.